

Erklæring Erhvervsministeriet vil indhente, vil kunne faa behørig Indflydelse paa Beskikkelsen.

Endelig finder man Anledning til at henlede Opmærksomheden paa, at Lovens § 20, 1ste til 3die Stykke, som omfattende ogsaa Landsretssager, vil være anvendelige paa de heromhandlede Sø- og Handelssager, der henhører under Landsretterne.

Til §§ 3, 5, 8, 9 og 50.

(Retsplejelovens §§ 7, 11, 19, 23 og 277).  
(Betænkning 1922 §§ 2—4).

Som nedenfor omtalt — jfr. Bemærkningerne til §§ 56—65 og til §§ 139 og 141 — foreslaas det at søge tilvejebragt større Umiddelbarhed i saavel kriminelle som borgerlige Landsretssager ved i højere Grad, end Retsplejeloven nu hjemler, at tillade Bevisførelsen henlagt til Domsforhandlingen. For at lette Gennemførelsen af disse Bestemmelser foreslaas det at udvide Adgangen for Landsretterne til at lade Domsforhandlingen foregaa udenfor Rettens Sæde. En saadan Udvidelse er for Straffesagers Vedkommende foreslaaet af Straffeprocudvalget og for borgerlige Sagers Vedkommende af Retsplejeudvalget, jfr. iøvrigt Bemærkningerne ovenfor til § 2.

Naar den her foreslaaede Forandring gennemføres, skønnes der ikke at være nogen Grund til at bevare Regelen i Lovens § 11, 2det Stykke, 2det Punktum, om Sagernes Henvisning til Nævningetingene, og denne Regel foreslaas derfor ophævet, jfr. Forslagets §§ 5 og 9, ligesom den i Forbindelse hermed staaende Bestemmelse i Lovens § 7 om, at de til at beklæde Formandspladsen i Nævningesager beskikkede Landsdommere ogsaa fungerer som Formænd i de til Nævningetinget henviste andre Sager, jfr. Forslagets § 3.

Til §§ 11 og 133.

(Retsplejelovens §§ 31 og 851).

Fra Retsplejeudvalget har Justitsministeriet modtaget den som Bilag 2 med Underbilag a og b aftrykte Indstilling af 29. November 1920, gaaende ud paa ved Ændring i Retsplejelovens § 29 at udvide Adgangen til i Straffesager at lade Retsmøder udenfor Domsforhandlingen foregaa for lukkede Døre til Tilfælde, hvor Offentlighed vilde medføre uforholdsmæssig stor Lidelse for en Sigtet, der ikke tidligere er straffet med strengere Straf end simpelt

Fængsel. Denne Indstilling blev ikke fulgt af Justitsministeriet i Lovforslaget 1923—24.

Justitsministeriet maa vedblivende nære Betænkelighed ved at følge Retsplejeudvalgets Forslag om en saa væsentlig Indskrænkning i Lovens almindelige Regel om, at Adgangen til Retsmøder er offentlig. Derimod foreslaar man, at der i de af Retsplejeudvalget fremhævede Tilfælde — dog uafhængigt af, om Sigtede tidligere har været straffet — skal aabnes Retten Adgang til vel ikke at lade Retsmødet foregaa for lukkede Døre, men dog at forbyde offentlig Gengivelse af Forhandlingerne. Ved denne Mellemvej formener man paa den ene Side, at Betænkelighederne ved Retsplejeudvalgets Forslag i meget betydelig Grad forringes, idet de almindelige Hensyn, der taler for Offentlighed i Retsplejen, ikke skønnes at blive krænket i disse Tilfælde, naar Dørene ikke lukkes. Og paa den anden Side vil en saadan Regel frembyde en meget væsentlig Del af de Fordele for Sigtede, som Retsplejeudvalgets Forslag tilstræber. Ofte vil det nemlig kun i ringe Grad være Tilstedeværelsen af den tilfældige Tilhørerkreds, der vil være til Ulempe og Skade for Sigtede eller de paagældende andre senere i Livet. Det er Pressens Offentliggørelse, der som Regel er afgørende i saa Henseende. Vel hjemler Retsplejelovens § 1017 Straf for den, der i Tale eller Skrift, beregnet paa at virke i en videre Kreds, forsætlig eller ved grov Uagtsomhed giver væsentlig urigtige Meddelelser om en Straffesag, der endnu ikke er endeligt afgjort eller bortfaldet. Men de snævre Betingelser for denne Bestemmelses Anvendelse bevirker, at Offentliggørelser, skønt de ikke kan rammes af Regelen, dog i mangfoldige Tilfælde vil kunne være til stor Krænkelse og Lidelse for de paagældende og virke ganske ødelæggende for deres Fremtid. At Offentliggørelse for den skyldige vil kunne betyde et urimeligt Tillæg til Straffen og for den uskyldige virke i høj Grad uretfærdigt, kan ikke omtvistes.

Som en Parallel til den foreslaaede Regel kan for borgerlige Sagers Vedkommende henvises til Lovens § 455, jfr. Lov Nr. 300 af 30. Juni 1922 § 38, angaaende Ægteskabssager og til § 467, jfr. nærværende Lovforslags § 74, angaaende Umyndiggørelsessager. Ligeledes kan der henvises til, at Retsmøderne under Efterforskningen efter den oprindelige Affattelse af Retsplejelovens § 810 ikke var offentlige, selv om Undersøgelsen var rettet mod en bestemt Person som sigtet, hvilket